

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

III. De virtute orationis.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

sensus profunditateque fluentis Dei dulcedinis particeps nunquam eris. Magna enim verecundia et indisciplina reputatur, et est confusio, quod sponsa regia voluntarie volutatur in luto.

Eia, soror, cum ex debito orare debueris, præbe cor tuum totaliter Deo, et dic: Domine Jesu Christe, hæc hora tui solius deputatur servitio, et Ecclesiæ tuæ, et peccatorum, et in purgatorio detentorum instituta est consolatio. Omnem cordis mei virtutem offero tibi hodie, ut tu, Domine, ad gloriam tuam secundum desiderium meum eis suffragari digneris, et concede mihi ut te ¹ veraciter cognoscam; tunc primum *pie, utiliter* anima mea conturbabitur ad meipsam.

Cum autem, [dilecta soror,] ad opus accedere debueris, signa te *signo crucis* et dic: Domine, hæc hora tua est, et mea; auxiliare mihi, Jesu benigne, ut animam et sensus meos sic in te infigam et involvam, ne avaritiæ absorbeat me profundum; solet enim animas industrias invadere et tentare; quod si sapientiam, quæ desursum est, inveneris, nulla te pravitas vel malitia decipiet vel subvertet; nam in gratia, quæ a Deo fluit in corda ad ipsam suspirantia, invenitur veritas et discretio agendorum. Facile coram hominibus imago bonitatis assumitur; quæ si [veritas] defuerit, serpentium virus mortalibus propinatur. Purifica cor tuum interiorius, et ne ostentes exterius, tunc eris cum Deo familiaris.

III. DE VIRTUTE ORATIONIS.

V. 13.

ORATIO quæ ex tota virtute cordis promitur coram Deo magni ponderis æstimatur; nempe: cor amarum dulcificat, triste lætificat, egenum ditat, stultum informat, pavidum confortat, fragilem fortificat, cæcum illuminat, frigidum accendit, Deum altissimum trahit in cor parvi *summum*, famelicam mentem elevat ad Deum *vivum fontem*: conjungit duos charissimos, Deum et animam, in loco amœnissimo, ubi inter eos multa est de amore collatio. Væ mihi infelici!

1. me. *Ex teutonica lectione.*

[hic sacco involutæ] quod non licet mihi mori, *ut mea ibi jugiter anima remaneret, et corpus meum temporalem vitam hic finiret.*

Nullus scire potest quæ vel quanta sit consolationis dulcedo, pœnæ amaritudo, desiderii dilatio, nisi hoc experiatur in semetipso. Ego quæro auxilium, quia sustineo mœrorem continuum. Tres habeo filios, quos, prohdolor ! cum gemitu intueor *languidos et miseros*. Primus est peccatorum multitudo, qui jacent æterna mortisoparati, spem vitæ non habentes, præterquam quod corporaliter sunt viventes. *Væ mihi !* hunc filium respicio corde sanguineo, et lacrymantibus oculis [diligo, ac] in ulnis animæ meæ susceptum, ad pedes patris sui per quem ipsum genui defero, ipsumque supplex rogo, ut sicut Lazarum *potenter* excitavit *de monumento*, sic istum clementer suscitet *a peccato*. Ad hæc respondit Deus: Hujus filii infirmitatem curabo ; si recidivum mortis cavere studuerit, *non consentiens peccato*, erit mihi semper similis in speciositate, in generositate, in divitiarum quantitate, circumdatus et infusus voluptate, in sempiterna æternitate. Surge, dilecte fili, quia de morte revixisti ; liberum, quod tibi tribui, voluntatis arbitrium, tibi nunquam auferam, quia secundum hoc ponderabitur in cœlis tuæ retributionis præmium. *Væ !* adhuc jacet tacens *mortuus* propriæ voluntatis amicus et socius.

V. 8.

Alter [filius] quem defleo, animæ sunt afflictæ in purgatorio, quibus mei cordis in potum propino sanguinem, *deprecationem ad Deum pro ipsis fundens supplicem*. Cum varias eorum angustias et sitim amarissimam quas pro singulis patiuntur delictis intueor, materna pietate moveor, *et in intimis meis crucior* ; verumtamen in hoc gaudeo quod [cum justo debito] pœnas suas tolerant dantes laudem Deo, cum multa ferunt patientia, quia patet eis sua negligentia. Sustinent pœnas cum disciplina sapienter, imbibuntque angustias et sorbent molestias vehementer. Pro cura et salute hujus filii obtinenda, materna fidelitas suffragari debet indefessa.

Tertius filius est imperfecti Religiosi. Cum omnes infirmos

meos filios aspicio, pro nullo tamen crucior, quantum pro hoc solo, quia exterioribus sensibus deditus, et temporalibus occupatus, sic a cœlestibus dividitur et a generosa consuetudine elongatur, quod dulci familiaritate Dei qua specialiter dotatus fuerat spoliatur. Deinde adeo perversi fiunt quod nullis sermonibus superantur. Reprehendunt devotionem, divinam calumniantur dulcedinem, et malitiose quæ viderunt et audierunt observant et irrident. Apparent exterius sapientes, cum sint intrinsecus insipientes. Hic filius magis difficulter curatur *et mortem evadit*. Primo enim contentiosam pertinaciam incurrit, deinde acediam et vanam spem, post hæc in desperationem labitur, et tandem omnis gratiæ expers efficitur. Tunc miser per omnem vitam suam conversatione stat lamentabili, et ad extrema mortis fine vergit inutili, sicque venit in dubium quale de ipso fiat iudicium.

IV. DE BONO LABORE.

- III. C. **Q**UI Deum sequi desiderat fideliter in labore, stet non pigritando; sed seipsum provocet meditando, recordetur qualis fuerit in peccatis, qualis nunc sit in virtutibus, et qualis futurus sit nisi caveat in lapsibus. [Doleat,] laudet, oret, diebus ac noctibus. Cum fidelis sponsa a somno emergerit, cogitat de dilecto; quem si habere nequiverit, lacrymis se consolatur et perfundit. O quam frequenter sponsis spiritualibus *et religiosis mentibus* hoc contingit!

DE SEPTEM VIRTUTIBUS.

- V. 2. **N**OBILISSIMUM sensuum gaudium, et sanctissima pax cordium, et gratissimus incessus morum ex hoc provenit, si homo verax *et non fictus* in omnibus viis suis invenitur. Hinc locutus est Dominus et docuit me ea, quæ omnes cum Christo [omne genus humanum] iudicaturi in novissimo debent habere. Qui his septem caruerit tamquam [servus]